

Charlie en Jolanda zijn steungezin voor Jennifer en Dwayson

Altijd welkom bij opa en oma

Sanne van Dooremaal is coördinator bij Buurtgezinnen Rijswijk. Ze mailt: "Je zoekt een gezin voor een interview? Ik heb een succesverhaal." Nieuwsgierig schuif ik drie dagen later aan bij mama Jennifer, opa Charlie en oma Jolanda. Sanne heeft gelijk. Grootouders zoals Charlie en Jolanda gun je ieder kind.

Jennifer: 'Alleenstaand ouderschap is zwaar. Ik sta overal alleen voor. Tegen wie kan ik zeggen: 'Zo, hier heb jij 'm. Ik ga even iets voor mijzelf doen?' Niemand. Als hij in bed ligt wachten er nog honderd-en-een klussen. Ik stuitte toevallig op de website van Buurtgezinnen. Ik twijfelde. Je kind achterlaten bij een vreemde, dat doe je toch niet? Dat ik nergens aan vast zat, dat trok mij, na twee gesprekken met Sanne, over de streep. Buurtgezinnen maakte een profiel en zette een oproep online.'

Charlie: "Hoe lang duurde het nou uiteindelijk?"

Jolanda: 'Drie weken. Er zat een vakantie tussen. Anders was het sneller gegaan. Ik las de oproep 's avonds in bed: 'Lief jongetje van vijf zoekt een opa en oma' stond er. Ik reageerde direct: 'Bij opa Charlie en oma Jolanda ben je welkom.'

Charlie: "Het zal toch niet Dwayson zijn?"
zei je nog tegen mij."

Jolanda: 'Het was hem inderdaad!'

Jennifer: 'Jolanda en ik kennen elkaar van de peuterspeelzaal. Jolanda heeft Dwayson ongeveer een jaar opgevangen.'

Jolanda: 'Dwayson nam vorig jaar afscheid. Hij werd vier en ging naar school. Je zegt tegen elkaar: 'We houden contact', maar je weet hoe het gaat. Druk, druk, druk. Het komt er niet van. Dat wij elkaar terugvonden, dat heeft zo moeten zijn. Ik geloof niet in toevalligheden. We hebben er een kleinkind bij.

v.l.n.r. Jennifer, Jolanda, Dwayson en Charlie

“
*Ik gun Dwayson een familie,
een roedel, een plek waar
hij altijd welkom is*

”

Zo voelt het echt. Dwayson is zo'n heerlijk joch. Altijd vrolijk. Ik moet zo om hem lachen.'

Charlie: "Je moet ook even dat verhaal vertellen van de pannenkoeken."

Jolanda: 'Oh ja, dat was mooi. Wij gingen pannenkoeken eten met hem. Zonder zijn moeder. Komen we daar zegt hij: "Ik wil een pannenkoek met spekkies." Maar, hij eet vegetarisch dus dat kan niet. Ik zeg tegen hem: Je moet wat anders kiezen, jij eet toch geen vlees? Hij bleef volhouden.'

Charlie: "Ineens viel mij bij het kwartje. Hij bedoelde geen spekkies, maar die kleine marshmallows!"

Dwayson: "Nee, geen marshmallows. Het waren spekkies."

Charlie: "Haha nou hoor je het zelf. Wat een portret hé."

Jennifer: 'Ik gun Dwayson een familie, een roedel, een plek waar hij altijd welkom is.'

Charlie: "Ieder kind wil toch een opa en oma? Ligt je tand eruit? Je belt opa en oma. Een mooi rapport? Je gaat naar opa en oma. Als hij afzwemt zitten wij op de tribune. Let maar op."

Jolanda: 'Als we oud zijn duwt hij onze rolstoelen. Ja toch Dwayson?'

Jennifer: 'Ik zocht een opa en oma, maar Buurtgezinnen zoekt ook naar een oom of tante, zus of broer. Gewoon, mensen met een goed hart, die thuis nog een plekje hebben voor een kindje. Dwayson is in goede handen bij Charlie en Jolanda. Dat geeft zoveel rust. Als hij bij opa en oma is spreek ik soms met vriendinnen af, maar meestal kun je mij vinden achter mijn laptop. Ik schrijf horrorverhalen. Heerlijk vind ik dat.'

Warmte, stabiliteit en het ontlasten van ouders, dat is wat steungezinnen bieden aan ouders die het zwaar hebben. Meer weten over Buurtgezinnen? Kijk op pagina 22-23.